

Підвищення професійно-кваліфікаційного рівня працівників; набір персоналу, якому притаманні такі якості, як:

- адаптованість, інноваційність, професійна мобільність, дисциплінованість і вмотивованість;
- раціональне використання виробничих запасів, ліквідація наднормативних запасів, вдосконалення нормування і вдосконалення організації постачання;
- впровадження прогресивних, безвідходних і маловідходних технологій;
- раціональна організація збуту готової продукції, застосування прогресивних форм розрахунків.

Джерела та література

1. Невроцький Н. О. Оцінка ефективності використання ресурсного потенціалу підприємства. *Інтернаука*. 2017. № 1 (23). Т. 2. С. 97–101.
2. Чернишова Л. І., Бескубська А. С., Прокоф'єва В. К. Управління процесом формування ресурсного потенціалу як передумова конкурентоспроможного стратегічного розвитку виробничого підприємства. *Східна Європа: економіка, бізнес та управління*. 2019. № 23. С. 432–438.
3. Латишева О. В. Ресурсний потенціал підприємства: сутність, складові та особливості управління елементами забезпечення сталого розвитку. *Економічний вісник Донбасу*. 2018. № 3 (53). С. 126–130.

Савонік В. – студентка

Науковий керівник: к. е. н., доц.
Л. Шостак
Волинський національний
університет імені Лесі Українки
м. Луцьк, Україна

Моделювання оцінювання рівня фінансово-економічної безпеки підприємства

Сучасні умови господарювання вимагають від суб'єктів бізнесу розробку власних методів та моделей оцінки рівня фінансово-економічної безпеки. Така вимога часу пояснюється необхідністю постійного та комплексного моніторингу фінансово-економічного стану підприємства, рівня його конкурентоспроможності, місця на ринку тощо. Саме тому основним елементом системи управління фінансово-економічною безпекою підприємства є своєчасне та достовірне визначення її рівня. Такий аналіз дозволить підприємству вчасно та швидко відреагувати на будь-які зміни, виявити загрози та «вузькі» місця і ефективно відреагувати на негативні зміни.

Від ступеню об'єктивності і адекватності результатів процесу оцінювання діяльності підприємств залежить ефективність роботи з підвищення ефективності системи управління фінансово-економічною безпекою як на мезо, так і макрорівні. Складність такого процесу оцінювання обґрунтовується тим, що самі показники результатів діяльності підприємств часто є суперечливими, що пояснюється нестабільністю середовища функціонування підприємства [1, 11].

Саме ці причини є першочерговими при визначенні необхідності не лише комплексного аналізу, а й моделюванні можливих варіантів розвитку подій в фінансовій діяльності.

Діяльність підприємств визначається передусім станом їхніх фінансів, що призводить до необхідності розгляду проблем управління фінансовою безпекою суб'єктів господарювання. Забезпечення стабільності результатів діяльності підприємства, досягнення цілей, що відповідають інтересам власників та суспільства в цілому, неможливі без розробки та проведення відповідної стратегії суб'єкта господарювання, яка визначається наявністю надійної системи його фінансової безпеки. Відсутність цілісного обґрунтування моделювання фінансової безпе-

ки підприємств і виявлення чинників впливу на цей процес зумовлює необхідність і актуальність даного дослідження [2, 148].

Незважаючи на значний масив досліджень даного питання, проблема вибору моделей оцінювання рівня фінансово-економічної безпеки бізнесу лишається і надалі відкритим, оскільки дуже багато вчених моделі замінюють методами, що не є тотожними поняттями.

Багато вчених наголошують на важливості врахування галузевих особливостей, які ускладнюються різноманітністю комплексу послуг з перевантаження вантажів, нестабільністю та нерівномірністю вантажопотоків морських портів України, складною структурою морських портів, стадій життєвого циклу підприємств та стратегії їх розвитку, встановлюючи певні критеріальні значення як базу для визначення рівня їх фінансово-економічної безпеки.

Слід зазначити, що здебільшого в аналізованих методичних підходах до оцінювання рівня фінансово-економічної безпеки підприємств запропоновано системи частинних її показників, що характеризують саме фінансову стійкість підприємств, а не рівень їх фінансово-економічної безпеки, що не завжди забезпечує необхідну для ефективного процесу управління підприємством можливість кількісного та якісного оцінювання впливу загроз макро- та мікросередовищ на стан його фінансово-економічної безпеки [3, 141].

Відповідно, проблема моделювання оцінювання рівня фінансово-економічної безпеки бізнесу залишається і досі невирішеною значна кількість методичного матеріалу дає можливість для ґрунтовних досліджень в майбутніх роботах.

Джерела та література

1. Кучеренко О. О. Управління економічною безпекою підприємств залізничного транспортного машинобудування: автореф. дис. ... канд. екон. наук: 08.00.04/Укр. держ. акад. залізн. трансп. Харків, 2010. 21 с.
2. Головка О. Г., Губарев О. О., Кривонос А. А. Моделювання рівня фінансової безпеки підприємства. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2016. Вип. 16. Ч. 4. С. 148–151.
3. Корецька О. В. Моделювання рівнів фінансово-економічної безпеки підприємств портової діяльності. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2019. Вип. 23. Ч. 1. С. 140–143.

Сак Т. – к. е. н., доцент;
Лавринчук Б. – студент
Волинський національний
університет імені Лесі Українки
м. Луцьк, Україна

Стратегії ціноутворення в системі маркетингу підприємств

В умовах ринку ціноутворення є складним процесом, адже фірми не просто призначають ціну, а розробляють конкретну цінову політику, обґрунтовують ефективну стратегію. Від даного процесу залежать комерційні результати та успіх компанії на ринку.

Ціни і цінова політика – одна з головних складових маркетингової діяльності підприємства. На розмір ціни впливають як зовнішні чинники (споживачі, ринкове середовище, рівень конкуренції, постачальники і посередники, економічна ситуація в країні, державне регулювання цін), так і внутрішні чинники (цілі фірми, маркетингова стратегія, політика ціноутворення). Ціна товару встановлюється залежно від цілей, які прагне досягти підприємство. Цілями підприємства можуть бути:

- активізація збуту товару – вимагає низький рівень цін в довгостроковому періоді;
- максимізація поточного прибутку – високий рівень цін в короткостроковому періоді;
- виживання – рівень цін – низький, демпінговий, що встановлюється на короткостроковий період;
- висока якість – високий рівень цін, довгостроковий характер.